

I Duminică de Advent – 30 noiembrie 2014-11-27

Vegheați, căci nu știți când vine stăpânul casei –
comentariu evanghelic al Pr. Alberto Maggi OSM

Mc 13,33-37

(³² Cât despre ziua și ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii în cer, nici Fiul, ci doar Tatăl.)

³³ Aveți grijă! Vegheați, pentru că nu știți când va fi timpul.

³⁴ Așa cum un om, plecând în călătorie, își lasă casa și dă putere servitorilor săi, fiecăruia lucrarea lui, iar portarului i-a poruncit să vegheze;

³⁵ vegheați, așadar, căci nu știți când vine stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântatul cocoșului, sau în zori,

³⁶ ca nu cumva, venind pe neașteptate, să vă găsească dormind.

³⁷ Iar ceea ce vă spun vouă o spun tuturor: Vegheați!"

Capitolul 13 a evangheliei lui Marco este fără dubii cel mai dificil și complex din întreaga evanghelie. Este conștient însuși evanghelistul care propriu la versetul 14 scrie "**cel care citește să înțeleagă**", pentru că știe că urmează să spună ceva foarte complex.

Complică scenariul și unele alegeri alegeri liturgice necompreensibile care, de exemplu, în fragmentul de azi mutilează versetul inițial, cel care ne ajută să înțelegem întreaga pericopă. Așadar citim capitolul 13 al evangheliei lui Marcu, dar începem cu versetul 32, care este omis de liturgiști.

Isus, după ce a vorbit de sfârșitul Ierusalimului și de sfârșitul tuturor puterilor care suprimă și umilesc omul, și pentru aceasta se cere colaborarea discipolilor, anunță sfârșitul individual a fiecărui discipol.

Și spune, **³² Cât despre ziua aceia și ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii în cer, nici Fiul, ci doar Tatăl.** Expresia **ziua aceia** până acum în evanghelia lui Marcu apare de trei ori și este mereu în relație cu moartea și glorificarea lui Isus, adică victoria lui Isus asupra morții. De data aceasta este în schimb aplicată discipolilor pentru a-i face să înțeleagă că deasemenea moartea discipolilor nu va fi un sfârșit, ci un început, nu o înfrângere, ci o victorie.

Așadar Isus spune "**nu vă preocupați pentru că Tatăl îl știe**". Această cunoaștere nu este o simplă cunoaștere, ci o cunoaștere prin operă. În momentul sfârșitului propriu, chiar dacă dramatic și traumatic precum cel a lui Isus, va fi Tatăl care va veni în ajutorul celor ai săi.

Deci este un fragment care ne invită la deplina încredere, a nu ne preocupa. Nu este important cunoașterea momentului sfârșitului propriu, ci să știm că acel moment este în mâinile Tatălui. Mesajul lui Isus este pe deplin pozitiv și este o invitație la o încredere deplină. Spuse acestea Isus, cu două imperative spune: **³³ Aveți grijă! Vegheați.** A veghea înseamnă a renunța la a adormi. Somnul în evangheli este imaginea renunțării la activitate. Deci invitația este a rămânea în activitate, pentru că chiar dacă știți că sfârșitul vostru este

în mâinile Tatălui, rămâne vouă colaborarea cu o activitate fidelă mesajului Vestei celei Bune.

Apoi Isus prezintă această imagine. ³⁴ **Așa cum un om, plecând în călătorie, își lasă casa și dă ...** și aici traducerea pe care o avem este **dă putere servitorilor săi**, dar în realitate este **dată însăși autoritatea sa servilor săi**, termenul grec este mult mai enfatic. Aici stăpânul, domnul casei este Isus după moarte. Isus nu are servitori, el a spus-o foarte clar în această evanghelie **Nu am venit pentru a fi servit, ci pentru a servi**.

Este vorba de servi comunității, adică uni în servirea altora. Ei bine Isus, celor care pun propria lor viață în servirea altora, le acordă aceeași autoritatea a sa. Ce este autoritatea? Autoritatea în evanghelia lui Marcu este capacitatea exercitării funcției divine cu care se comunică viața.

Prin harul Spiritului Isus comunică această autoritate a sa, acest Spirit și discipolilor săi. **Fiecăruia lucrarea lui, iar portarului i-a poruncit ...** verbul a porunci apare doar o singură dată în această evanghelie, referindu-se la poruncile lui Moise, aici în schimb este porunca lui Isus. Este o noua relație cu Dumnezeu, care nu mai este impostată pe legile lui Moise, ci pe primirea iubirii sale.

Și porunca care este? Porunca o dă portarul, care în acea epocă era cel care era responsabil de siguranța celor care se stăteau înăuntru. Este o figură colectivă care se referă la obligația întregii comunități. **... iar portarului i-a poruncit să vegheze**. Verbul **a veghea** va fi repetat de trei ori și știm că numărul trei înseamnă ceea ce este complet, deci o veghere atentă, completă.

Isus invită pe componenți comunității sale să exercite o funcție de servire permanentă care îi face să fie recunoscuți. Nu o servire din când în când, ci o servire care să fie distinctivul comunității. Dacă este aceasta sfârșitul nu trebuie să preocupe pentru că Tatăl vine în ajutor.

Și Isus continuă ³⁵ **vegheați, așadar, căci nu știți când vine stăpânul casei ...** acest domn a case este opoziție cu domnul viei de care Isus a vorbit, unde via era imaginea lui Israel. Ei bine acum nu mai este via, imaginea lui Israel, ci este casa, imaginea de familiaritate, de umanitate, pentru că mesajul lui Isus nu mai este limitat la un popor, la o națiune, la o religie, ci este un mesaj universal, iar casa este o imagine pe care toată umanitatea o poate înțelege.

Apoi Isus aici divide noaptea în patru părți (**seara, sau la miezul nopții, sau la cântatul cocoșului, sau în zori**), după uzul roman și nu în trei după uzul ebraic, pentru a face să înțelegem că acest mesaj nu mai este limitat la această națiune, ci se estinde în întreaga umanitate. Este un mesaj valid pentru toți oamenii de orice condiție și de orice latitudine.

Și din nou avizul lui Isus: ³⁶ **ca nu cumva, venind pe neașteptate ...** pe neașteptate înseamnă venire care nu lasă timp de a schimba atitudinea - **... să vă găsească dormind** - cum din păcate îi va găsi în momentul capturării în Ghețimani, când acești discipoli vor fi adormiți, incapabili de a adera la Isus în momentul cel mai important a existenței sale.

În concluzie: ³⁷ **Iar ceea ce vă spun vouă o spun tuturor**. Acel mesaj care Isus l-a lăsat este un mesaj pentru întreaga omenire. Servirea, ca distinctiv care face să fie recunoscut o persoană, un discipol, în manieră permanentă, abituală și distinctivă, este cel care permite Tatălui de a se ocupa de ale sale atunci când va fi momentul sfârșitului.